

Jsme německá strašidla jako polena,
holé hlavičky, jako kolena.
Po staletí germánská krev v nás kolotá,
jsme rasa panská, žádná holota.

Pra, pra, prabába mý prabáby
sedí ve Valhale na mezi
mezi germánskými vítězi,
ta překousne čtyry řetězy jako hedvábí.

Pra, pra, praděd mýho praděda,
o tom se v rodině povídá,
že silou překonal Sígfrída,
jednou sněd syrovýho Žida místo voběda.

Mý předci byli ňáci kabrňáci,
knihy nečtli, zato byli blondáci.
Já sem Touton, mě nepředělaj.
Podle našeho rodokmenu
prastrýc Kurt v patnáctým kolenu
zaručeně pojal za ženu přímo Lorelaj.

Když mi bylo deset let, přestal sem si hrát
a musel jsem jet na řádový hrad.
Díky čistotě rasy, jaká nádhera,
študoval sem si já na Fýrera.

Pra, pra, prapodivný je to hrad:
hospodářství velmi názorně
študuje se ve hladomorně,
takže možno vskutku názorně
vůdcův systém znát.

Pra, pra, prastarý řádový hrad
nové vůdce světu napeče,
které v leže, ve stoje, v kleče
budou umět ještě člověče
líp než Hitler řvát.

Jenže nás spojenci vzali u huby,
uvrhli wérmachtičku do záhuby.
Když z nás nadělali povidla,
když nás pobili jako jepice,
když sme schlíplí jak ty slepice,
můžem jen při svitu měsíce
dělat strašidla.